

[Hans Thyge Jacobsen.]

System, vi er inde i, med Understøttelser, ogsaa Understøttelser til de gamle, er et fordærveligt System, som bør afløses og tilintetgøres. Det første, man gør efter en Fremgang ved Valget, er uden videre, ganske ubeset, at acceptere et Forslag om en virkelig væsentlig Forhøjelse af Understøttelserne, i dette Tilfælde til de gamle. Maa jeg spørge det ærede Parti: Vil det, hver Gang der kommer Forslag om Forhøjelse af Understøttelserne fra Regeringsbænkene, bære sig ad paa samme Maade? Hvis man vil gøre det, vil jeg virkelig blive nødt til at tage de stærke Ord i Brug ved en anden Lejlighed.

Det skulde da vel endelig ikke forholde sig saadan — der er kommet en Mistanke op hos mig om, at det ærede Parti maaske kan være undskyldt —, at det ærede Parti tror, at det, det her drejer sig om, er Grundskyld! Ja, for ærede Medlemmer maa vide, at jeg, da jeg her i Formiddags sad med mine Papirer foran mig, kom til at se, at der saadan meget paafaldende staar fremhævet her i den første Paragraf til det forelagte Lovforslag, at Grundbeløbene forhøjes. Det første Ord i Lovforslaget er Grundbeløbene. Det ærede Parti har da vel ikke troet, at det drejede sig om Grundskyldsbeløbene? Hvis ikke det er Tilfældet, maa jeg gøre de Ord til mine, at den Politik er en Dobbeltspilspolitik, det er at vinde Vælgere paa eet Program og her gaa i Gang med det stik modsatte Program. — Naa, men Held være med jer, I skal nok gaa yderligere frem paa den Maade!

Til det ærede radikale Parti, hvis Ordfører er det ærede Medlem Hr. Svend Jørgensen, vil jeg gerne sige, at jeg synes, man har gjort en Fejl ved at slutte sig til Flertallets Bestræbelser i Retning af at jage dette Lovforslag igennem. Naar det nu oven i Købet er saadan, at Loven først skal træde i Kraft den 1. April, synes jeg, at Det radikale Venstre, uanset hvilken Stilling man til sidst vilde indtage, udmærket godt kunde have hjulpet os andre i dette ene at undergive Lovforslaget en helt anderledes grundig Behandling. Det er jo pinligt, at der, fordi Lovforslaget skal bruges til en Konkurrence med Kommunisternes Julegaveforslag, ikke kan blive Tid til at undergive det en ordentlig Behandling. Jeg synes oprigtig talt, at den højtærede Socialministers i og for sig paa saa mange Muligheder rige Forslag havde fortjent en bedre Skæbne, men naar det radikale Parti nu har valgt at gaa med, er der et Par Ting, som vi maa spørge, om det radikale Parti billiger. For

det første dette, at de Beløb, der skal udredes til hvad jeg maaske for Kortheds Skyld maa kalde Bengangstillægget pr. 1. Februar, skal udredes af Kommunerne. Det havde været bedre, om de skulde have været udredt af Statskassen alene, nu ugaar man alligevel ikke at bringe Forstyrrelser ind i Kommunernes løbende Budget og Regnskab. Jeg kan ikke tænke mig, at de Radikale er tilfredse med dette, og jeg peger her paa et Punkt, som naturligvis ikke for Aldersrentemodtagerne har nogen Betydning, men som for mange flittige og dygtige og med stort Arbejde bebyrdede Kommunal mænd ud over Landet har en virkelig Betydning.

Ogsaa paa et andet Punkt af saglig Karakter vil jeg gerne stille et Spørgsmaal til det radikale Parti. Der staar i den Del af Betænkningen, der er afgivet af et Mindretal inden for Flertallet, altsaa det socialdemokratiske Mindretal, en besynderlig Udtalelse. Der staar her, at man er tilfreds med, at naar Raadighedsbeløbet er opbrugt, skal et eventuelt Restbeløb fordeles efter Kommunernes frie Skøn. Ja, men det har aldrig været Meningen med Raadighedsbeløbet, for saa er det jo ikke noget Raadighedsbeløb mere. Raadighedsbeløbets Idé har været den, at Kommunalbestyrelserne, som kan have og paa Landet har Kendskab til de enkelte Rentemodtagers særlige Forhold, i paakrævede Tilfælde skulde kunne komme en nødstedt gammel Mand eller et gammelt Ægtepar eller en gammel Kone til Hjælp; i saa Henseende har Raadighedsbeløbet sin store Mission.

Der er jo desværre her som paa saa mange andre Omraader en ulyksalig Forskel paa Forholdene i Storbyerne, paa de mindre Pladser og i de rene Landdistrikter. I Københavns Kommune er man meget ked af dette Raadighedsbeløb. Borgmester Munk fra Magistratens tredje Afdeling fortalte mig for ikke saa lang Tid siden, at det forekom ham, at dette Raadighedsbeløb kun var til Ulykke under Administrationen af Aldersrenteloven, og han saa det gerne helt bortfalde. Medens Forholdene er saadan her i Storbyen og maa være saadan, fordi man ikke kan kende den enkeltes Forhold, er Forholdene helt anderledes ude paa Landet, hvor Sogneraadet og Sogneraadets sociale Udvalg kender, i hvert Fald bør kende, de enkelte og deres Tarv. Men dette Raadighedsbeløb har aldrig nogen. Siden været ment som en simpel Forøgelse af Renten til alle; det er jo det, man er ved at komme ind paa, naar man siger, at det skal under alle Omstændigheder opbruges. Saa maa man